

ANTIBESIN TIENOOT

1 Omaleimainen Antibes

www.antibes-juanlespins.com

Antibesin vanha kaupunki on säilyttänyt yllättävän hyvin omaleimaisuutensa. Kapeiden katujen ja kujien taloissa asutaan eikä ydinkeskusta ole muuttunut kiilteleväksi gallerioiden ja putiikkien turistipyödykseksi.

Vanhan kaupungin tiivis sydän on meren puolelta osin vanhojen puolustusmuurien ympäröimä ja komeuden kruunaa Välimeren rannalla seisova linna, jonka nelionmuotoisesta tornista on tullut kaupungin symboli.

Linna on nykyisin Pablo Picasson museona, sillä taiteilija asui ja työskenteli rakennuksessa pari vuotta palattuaan Rivieralle toisen maailmansodan jälkeen 1946.

Picasson museoon kannattaa mennä pelkästään pihalta Välimerelle aukeavien näköalojen tähden. Ripustus vaihtelee. Museossa on hieno kokoelma Picassoa, myös keramiikkaa, mutta esillä voi olla enemmän muiden taiteilijoiden töitä.

Vaikka Picasso muutti kokonaan Rivieralle, hän ei koskaan asunut pysyvästi Antibesissa vaan asettui 1961 Mouginsiin, jossa työskenteli kuolemaansa asti 1973. Mougins on 12 kilometrin päässä Antibesista lähellä Grassea.

Historia. Antibesissa on asuttu "aina". Kreikkalaisten uskotaan perustaneen kaupungin nykyistä Nizzaa vastapäätä jo 400 vuotta ennen ajanlaskun alkua. Kaupungin nimi on saatu kreikan sanoista, antipolis, vastapäinen kaupunki. Myös etruskien tiedetään asuneen alueella. Kaupunki siirtyi Monacon ruhtinaalle 1386, mutta Grimaldit myivät sen Ranskalle 1608.

Grimaldien rakennuttamaa linnaa on myöhemmin muutettu moneen kertaan, vain jo 1100-luvulta peräisin oleva puolustustorni on säilynyt entisellään. Yhdessä vaiheessa linna oli piispan palatsi. Piispan istuin perustettiin Antibesiin vuonna 400. Rakennusta on käytetty niin sairaalana kuin varastona.

Linnan viereinen Antibesin tuomiokirkko on rakennettu kreikkalaisen temppelin paikalle. Nykyisin 1100 -luvun roomanisesta kirkosta on jäljellä lähinnä kuoriosuus, sillä julkisivu edustaa klassista tyyliä. Kellotorni oli alkujaan vartiotori. Kirkon nimi, Eglise de Immaculee Conception, tarkoittaa neitseellistä sikiämistä.

Pääkatu ja keskusaukiot. Vanhan kaupungin pääkatu, rue de la Republique, on osittain kävelykatu, jota reunustavat kaupat ja kahvilat. Sen varrella on Place Nationale, kansallisaukio, jolla sijaitsee kuningas Ludvig XVIII:n lahjoittama pylväs.

Aukio on saanut vuoden 2013 alussa uuden patsaan, joka kuvaa rakastavaisia. Se on tehty Raymond Peynetin (1908-1999) suosittuun kuva-aiheeseen perusteella. Vieressä on taitelijalle omistettu museo. Ranskalaisten rakastama piirtäjä muutti Antibesiin 1950.

Uudemman Antibesin pääaukio on nimetty kenraali de Gaullelle. Sen keskellä on hauska suihkukaivo ja laidoilla kahviloita sekä turistitoimisto, mutta liikenne tekee aukiosta meluisan.

Gaullen aukiolta lähtevien katujen varsilla on monenlaisia liikkeitä. Viehättävin kaduista on rantaan johtava Albert I:n bulevardi. Sen toisessa päässä Albert I:n aukion laidalla meren rannalla on Antibesin petankkikenttä. Albertin aukion luona on kahviloita, joihin meri näkyy. Muuten Antibesissa istuskellaan katujen ja torien laitojen kahviloissa ilman merinäköalaa.

Massenan tori. Massenan toria, Cours de Massena, kehutaan hienoimmaksi maalaistoriksi koko Rivieralla. Tori voi tuntua hiljaiselta alkuvuikon päivinä ainakin talvella. Todellinen meno paljastuu lauantai- ja sunnuntaiamuksin, kun kaupunkilaiset tulevat ruokaostoksille. Kesällä tori on auki myös maanantaisin. Vihannes-, juusto-, mauste- ja hedelmävalikoimat saavat huokailemaan. Myyjät ja asiakkaat ovat samanveroisia nähtävyyksiä.

Torin nimi on saatu Napoleonin sotajoukkoja johtaneelta marsalkka Andre Massenalta. Hän oli ennen sotilasuraa kauppias, joka myi saippuaa ja öljyjä torin reunan talossa numero 21. Antibesin kaupungintalo sijaitsee torin laidalla.

Rantakatu kulkee vanhoja muureja. Vanhaa kaupunkia kiertävä rantakatu, promenade amiral de Grasse, myötäilee linnoitusvarustuksia, jotka tuhottiin 1800-luvun lopulla tarpeettomina. Nizzan puoleisella laidalla sijaitsee suolaajien liuska, rampe des Saleurs, missä kalastajat aikoinaan suolasivat saalit. Suolaajien liuskalta pääsee kävelemään vanhojen muurien päälle. Yksi kaupungin porteista, Porte Marine, on säilytetty.

Antibesin niemimaan puoleisella laidalla on jäljellä St Andreen linnoitus, jossa toimii arkeologinen museo. Siellä on edustava kokoelma keramiikkaa ja etruskilainen laivahylky, joka on löydetty 1955 Cap d'Antibesin edustalta.

Safranierin vapaa kaupunki. Vastapäätä arkeologista museota on Safranierin vapaa kaupunki. Julistus vapaasta kaupungista annettiin Pariisin Montmartren mallin innostamana 1966. Yhä edelleen kaupunki valitsee oman pormestarin, vaikka tehtävään ei ole ollut tungosta eikä vapaalla kaupungilla suurempaa merkitystä.

Kreikkalainen kirjailija Niko Kazantzakis asui Safranierissa ja kirjoitti siellä kuulun kirjansa "Kerro minulle Zorbas". Muistolaatta asuintalon seinässä, rue 8 du Bas-Castellet, julistaa kirjailijan perusfilosofian: en pelkää mitään, en odota mitään, olen

vapaa mies. Kirjailijaa kunnioitetaan myös nimikkoaukiolla.

Port Vauban Rivieran suurin huvijahtisatama. Antibesin Nizzan laidan täyttävä Port Vauban on Rivieran suurin huvijahtisatama, jossa voi ihmetellä, mihin tarvitaan yli sata metriä pitkää omaa yksityisjahtia. Kateellista lohduttaa se, etteivät omistajat ehdi veneilleen, vaan niitä hoitavat palkkalaiset. Kaupunkilaiset ovat ylpeitä siitä, että miljardöörien kotisatama on Antibesissa.

Port Vaubanissa on 1 700 venepaikkaa. Lisäksi Antibesissa on kolme pienempää venesatamaa. Port Vaubanin luksuslaituri tarjoaa tilat 19 suuralukselle ja superjahtien valtakunta on lähinnä merta, osin vanhan aallonmurtajan kyljessä.

Venesatamien arvellaan työllistävän Antibesissa viitisen sataa henkilöä ja toimialan liikevaihdoksi lasketaan vähintään 250 miljoonaa euroa vuodessa. Port Vaubanin lähikortteleissa on kaikkia mahdollisia veneilyalan yrityksiä. Kulmilla puhutaan poikkeuksellisen paljon englantia. Pubien lisäksi asiakkaita palvelee englantilainen ruokakauppa ja lukemista saa englantilaisesta kirjakaupasta.

Saint Jaumen linnoitus. Venesatama on kasvanut Saint Jaumen linnoituksen kylkeen. Muureissa on oiva kuvasarja alueen pitkästä historiasta. Saksalaiset räjäyttivät linnoituksen lähtiessään Antibesista 1944. Koko alueen purkamista suunniteltiin vielä 1987. Kuva silloisesta satamapaikasta paljastaa, miten vauraus on kerääntynyt viimeisten kolmenkymmenen vuoden aikana.

Protestiliike esti linnoituksen ja siihen liittyvän vanhan telakan, Chantier Naval Operan purkamisen. Nyt paikkaa käytetään kesäisin ulkoilmatilaisuuksiin. Muurien uusin kaunistus on kahdeksan metriä korkea veistos, Le Nomade, jonka sisään voi poiketa.

Huvivenesataman jahdeista suurimmat on yleensä rekisteröity veroparatiiseihin. Omistajista monet ovat pankkiireja ja rahoitusalan toimijoita. He upottivat jahteihin osan niistä bonuksista, joita kuittailivat ennen kuin upottivat koko maailman talouden finanssikriisiin.

Graham Greenen kotinurkat. Kirjailija Graham Greene (1904-1991) asui vuodesta 1966 lähtien vaatimattomassa kerrostalossa Port Vaubanin venesataman lähellä. Hän olisi aivan hyvin voinut kätkeytyä muurien taakse Antibesin niemimaan loistohuviloihin.

Rivieran hämäristä vaiheista Greene kirjoitti "Nizzan pimeä puoli" -nimellä suomennetun kirjasen, jonka alkuperäinen nimi on "J'accuse", minä syytän. Se kertoo Nizzan pahamaineisen pormestarin Jacques Medicin ajasta. Lähtökohtana on Greenen ystävien tyttären kummalliseksi osoittautunut eroprosessi alamaailman miehestä. Myöhemmin Medici tuomittiin vankilaan.

Tällä hetkellä Antibesin oma kirjailija on ruotsalainen Henning Mankell. Hän on ostanut talon Antibesista ja viettää siellä osan vuotta.

Fort Carrén linnoitus. Port Vaubanin huvivenesataman toisella laidalla kohoaa Fort Carré, nelisakarainen linnoitus, johon pääsee kävellen rantaa pitkin veneitä katsellen. Linnoitus rakennettiin syrjäiselle mäennyppylälle 1585. Myöhemmin sitä vahvistettiin, koska Antibes oli Ranskan raja Italian, silloisen Savoijin kuningaskunnan suuntaan.

Fort Carrén nykymuodon on suunnitellut eri puolille Ranskaa linnoituksia tehtaillut Sebastien le Preste de Vauban (1633-1706). Fort Carrén tähtimuoto oli vaubanilaisen linnoitusarkkitehtuurin ensimmäinen airut ja sakarat on ristitty Antibesin, Nizzan, Korsikan ja Ranskan nimiin. Keskellä on jäljellä vanhan, ensimmäisen St Laurentin linnoituksen torni.

-Taidematka Antibesin tunnelmiin

Antibesin tunnelmiin voi eläytyä myös taitelijoiden silmin. Maalauksista ensimmäinen on Picasson museon jälkeen rantakadun varrella ja se on Picasson Yökalassa Antibesissa vuodelta 1939. Ennakoiko taulu suursotaa vai kuvasiko pelkästään kaupungin elämää?

Kun jatketaan kohti Antibesin niemimaata, seuraavat maalaukset on pystytetty pieneen niemennyppykään, Pointe de L'iletiin. Raymond Peynetin rakastavaiset Antibesissa on vuodelta 1985, mutta rajaus on tiukka: vain vanha kaupunki näkyy.

Samaa rajaustapaa noudatetaan edelleen Rivieralla kuvatuissa televisiomainoksissa. Niissä näkyy vain merta, luontoa ja korkeintaan yksi loistohuvila. Rakastavaisten vieressä ratsastajat ohittavat vanhaa Antibesia Eugene Boudonin työssä vuodelta 1893.

Plage du Ponteilin rannassa on Claude Monetin maalaus ja Jean-Louis Ernsts Meissonierin työ vuodelta 1868. Samainen Monet on myös boulevard James Wyllieltä kohti Antibesin niemimaata lähtevän boulevard du Capin alussa. Siellä seurana on Henri Harpigniesin (1819-1916) maalaus.

Monet tulee vastaan kolmannen kerran Antibesin niemimaalle kääntyvän boulevard de Baconin alussa, jossa on taiteilijan kaksi maalausta kaupungista vuodelta 1888. Paljon on muuttunut, mutta jotain säilynyt.

Paikallisliikenteen linja-autoasema, Gare routiére Antibes, place Guynemer
www.envibus.fr

Antibesissa on hyvä paikallisliikenne, jonka verkkoon kuuluvat läheiset kylät ja

kaupungit. Bussiasema on vanhan kaupungin ja uuden osan risteyskohdassa. Nizzan ja Cannesin väliset bussit eivät poikkeakaan linja-autoasemalle.

Juan les Pinsiin pääsee busseilla numero 1 ja 3. Antibesin niemimaalle ajaa numero 2. Fort Carrén luo liikennöi 13.

Torit: Massenan torin ohella Antibesin kiinnostavin kauppapaikka ovat torstaisin pidettävät markkinat. Ne valtaavat vanhassa kaupungissa postitoimiston takana olevan parkkipaikan, rue Lacan.

Antiikkia Place Audiberti to ja la, Place Nationale to ja la, Boulevard d'Aguillon to.

Taidetta Massenan torilla klo 15 jälkeen to-pe, lauantaisin klo 16.30 , pääsiäisestä syyskuun loppuun myös sunnuntaisin

- Rantaa pitkin Cagnes sur Meriin

Antibesista kävelee tasaista rantatietä pitkin helposti Villeneuve-Loubetiin ja edelleen Cagnes sur Meriin, kun jatkaa ohi Fort Carrén linnoituksen. Ranta on sorarantaa ja tien vieressä kulkee rata. Myrskysäällä tielle nousee usein vettä, jolloin se suljetaan liikenteeltä.

Fort Carrén jälkeen seuraava rakennus rannassa on kasinokeskus Siesta, jota ennen on vain yksi alikulkutunneli radan ali bussien käyttämälle päätielle. Jos kävelee reittiä Villeneuve-Loubetin suunnasta ja kulkee hietikolla, pitää tulla tielle ennen kasinoa, sillä Brague-joen yli on vain yksi silta.

Biotin aseman ja Villeneuve-Loubetin välisellä alueella on pieni Vaugnerien luonnonpuisto, mutta puiston kohdalla ei ole suoraa yhteyttä meren rantaan vaan se jää päätien ja radan taakse.

Villeneuve-Loubetin jälkeen edessä kohoavan kaksoisympyrän muotoon rakennetun talomammutin Marina Baie des Angesin voi kiertää jatkamalla rannan suuntaista katua ja poikkeamalla rannan puolelta talokompleksin sisäpihalle, jossa on kahviloita, ravintoloita ja muita liikkeitä.

Marina Baie des Angesin jälkeen tullaan uusien matalien kerrostalojen alueelle. Rannan suuntaiselta kadulta pääsee pienen matkan päästä poikkeamaan takaisin rantaan, jossa on vanhoja rantakahviloita.

Rantareitti päättyy Loup-joen rantaan, jossa on opastus kevyen liikenteen väylälle Villeneuve vanhaan kylään. Kun ylittää Loup-joen päätien sillan kautta pääsee Cagnesin rantaväylälle. Matkaa Antibesista kertyy nelisen kilometriä.

Katso tarkemmin Villeneuve-Loubet ja Cagnes sur Mer.

2 Myyttinen niemimaa

Antibesin niemimaa, Cap de Antibes, tarjoilee palatsimaisia aidattuja taloja ja luonnonrauhaa. Vaurauden varjossa on tavallista asutusta, jopa romahtaneita kasvihuoneita muistona ajoista, jolloin kukkien viljely oli tuottava elinkeino.

Sesongin ulkopuolella kadut ovat hiljaisia. Osa on umpikujia, ranskaksi impasse. Katuja on suljettu myös aidoilla, koska uteliaita on liikaa. Niemimaan myyttinen maine nojaa loistohotelleihin ja palatsien lisäksi sijaintiin Cannesin kyljessä.

-Ristin tie Cap d'Antibesin huipulle

Antibesin alueen ehdoton näköalapaikka on niemimaan kukkulalla, jossa sijaitsevat La Garoupen majakka ja kappeli. Sinne vie niemimaan Nizzan puoleisesta rannasta vanha mukulakivinen pyhiinvaellustie Ristin tie, chemin du Calvaire, jota reunustavat pienet kappelit.

Kävelypolun alku on Salisin uimarannan ja läheisen pikkusataman kohdalla. Kun rantakatu boulevard James Wyllie vaihtaa nimensä boulevard de Baconiksi, Ristin tie lähtee kadun vastakkaiselta puolelta.

La Garoupen kappelin edustalta aukeaa näkymä Alpeille, Nizzan ja Cannesin suuntiin. Rakentamisen määrää voi vain kauhistella, mutta Alppien ja Välimeren teho on säilynyt. Alpit tosin häipyvät usein usvaan, mutta kirkkaalla säällä talvisin ne voivat hohtaa lumisina kuin postikorteissa. Kun katselee parkkipaikalta Afrikan suuntaan, ei asutusta enää näy.

Kappelissa on merenkulkijoiden suojelejan, Turvallisen kotiinpaluun neitsyeen patsas, Notre-Dame -de-Bon Port. Heinäkuussa se kuljetetaan Antibesin katedraaliin ja tuodaan muutamaa päivää myöhemmin yhtä juhlallisesti takaisin. Kantamisen hoitaa Antibesin merimiesten yhdistys, yksi Euroopan vanhimmista, sillä se syntyi jo vuonna 981.

Seiniä koristavat liikuttavat votiivilahjat. Monet pyytävät rukoilemaan merelle kadonneiden puolesta tai kiittävät avusta.

Kappeli on avoinna 15-17. Edestakainen kävelymatka Antibesista kuusi kilometriä.

-Cap d'Antibesin rantareitti

Antibesin niemimaan kärjen ympäri kulkee suosittu noin neljän kilometrin rantapolku. Kävelymatkaa kertyy silti helposti kymmenisen kilometriä, sillä polun

alkuun on Antibesista saman verran, jos kiertää niemimaan rannat.

Boulevard de Bacon johtaa niemenkärkeen, josta voi ihailla tai kauhistella näkymiä Nizzan suuntaan. Samalla huomaa, miten Antibesin vanha kaupunki on jäänyt vangiksi uuden ja jatkuvasti kasvavan rakentamisen keskelle.

Rantakadun varrella on uhkeita taloja. Kun liikenne on vähäistä, reitti on miellyttävä, vaikka polkupyöräilijöitä pitää varoa. Paikoin voi istuskella rannassa hylättyjen tonttien tai joutomaiden liepeillä.

Boulevard de Bacon vaihtuu Garoupen bulevardiksi ja tuo samannimiselle hiekkarannalle. Sen päästä alkaa varsinainen rantapolku, sentier Touristique.

Loistohuvilat Clocher de la Garoupe ja Château de la Garoupe. Rantapolun sisämaan puolelle jää kaksi suurta huvilaa, Clocher de la Garoupe ja Château la Garoupe. Ne ovat kuuluneet maaliskuussa 2013 Lontoossa kuolleelle miljardööri Boris Berezovskille, jota presidentti Boris Jeltsinin aikana kutsuttiin Jeltsinin perheen pankkiiriksi.

Vladimir Putinin noustua valtaan Berezovski lähti maanpakoon. Moskovan oikeusistuimet ovat yrittäneet saada taloja haltuunsa. Joidenkin arvioiden mukaan loistohuvilat olivat köyhtyneen Berezovskin ainoa jäljelle jäänyt omaisuus.

Kun Ranskan poliisi teki muutama vuosi sitten rahanpesuepäilyihin liittyen iskun toiselle huvilalle, sieltä löytyi Berezovskin vanha äiti. Hän kuoli pian poikansa jälkeen. Hiukan ennen Berezovskin kuolemaa Ranska ilmoitti aikovansa syyttää häntä rahanpesususta. Château de la Garoupen komea portaikko näkyy rantapolulle.

Rantapolku on paikoin louhikkoista ja vaatii hyvät jalkineet. Todesta on otettava varoitukset, ettei reitille saa mennä kovalla tuulella, sateella tai myrskyllä. Osa matkaa on tiheää pientä nousua ja reitti kulkee hetkittäin jyrkillä kallion reunoilla. Huimausta vastaan on kaiteita. Riskin oton seurauksista kertoo pieni muistokyltti. Uhri oli kivikkoon sukeltanut 13-vuotias.

Reitillä on hetkittäin suorastaan epätodellinen tunne, koska missään ei näy asutusta ja moisen paikan löytäminen on Antibesin läheltä vaikeaa.

Château de la Croë. Cannesin suuntaan avautuvien vuorien, Esterelin ja Maurien katseluun tarkoitettulta näköalatasanteelta voi reitin toisessa päässä ihailla todellista palatsia, Château de la Croë. Sen on palauttanut loistoonsa Chelsean jalkapallojoukkueen omistajana tunnettu venäläinen miljardööri Roman Abramovitsh.

Château de la Croën vaiheet ovat osa kansainvälistä rahan ja vallan historiaa. Linnan rakennutti englantilainen aristokraatti, jolta sen vuokrasi kodikseen Windsorin herttuapari, kun Edvard VII oli luopunut Englannin kruunusta solmittuaan 1937 avioliiton Wallis Simpsonin kanssa.

Myöhemmin linnan hankki kreikkalainen laivanvarustaja Stavros Niarchos. Sitten taloa isännöivät amerikkalaiset. Tulipalon jälkeen huvila oli pitkään asumattomana. Nyt koko alue on kunnostettu suurella rahalla ja samalla sen muureista on tehty entistä tarkemmin vartioidut.

Antibesin kaupungin tuen rakennushankkeille Abramovitsh on varmistanut rahoittamalla rantapolun kunnostuksen linnansa kohdalla. Hän yritti myös rakentaa oman laivalaiturin, mutta se ei onnistunut, koska rannat on Ranskan lain mukaan pidettävä vapaina kulkijoille. Pykäliä ei tosin noudateta aukottomasti.

Eilenroc ja Miljardöörien lahti. Château de la Croën vieressä on Antibesin kaupungin omistama huvila Eilenroc, la villa Eilenroc. Rantapolkua on vastikään jatkettu niin, että se kiertää huvilan ympäri. Samalla näköala avautuu Cannesin puoleiseen lahdenpoukamaan, jota kutsutaan myös miljardöörien lahdeksi. Sen toinen nimi viittaa väärään rahaan, anse de l'Argent Faux.

Eilenrocin huvilassa voi eläytyä Antibesin niemimaan vaurauden satumaailmaan, joka on totta viereisessä Château de Croëssa. Talon rakennutti hollantilainen, maan siirtomaissa varallisuutensa luonut Hugh-Hope Loudon 1860-luvulla. Huvila ristittiin Loudonin vaimon kunniaksi, mutta nimi Cornelie luetaan lopusta alkuun.

Rakkaus ei ollut ikuista, Loudon jätti puolisonsa ja talo myytiin. Ostaja oli Intiassa omaisuutensa hankkinut skotti. Sitten talo päätyi rikkaalle amerikkalaiselle, Louis Dubley Baumontille. 1930-luvulla paikka oli amerikkalaisten seuraelämän keskuksia. Sodan aikana huvilaa tärveltiin eikä Baumontin Helen-puoliso viihtynyt talossa miehensä kuoleman jälkeen. Hän lahjoitti huvilan Antibesin kaupungille 1982.

Eilenrocin suunnitellut arkkitehti Charles Garnier tunnetaan Pariisin oopperasta ja Monte Carlon kasinosta. Loisteliaassa puutarhassa kasvaa tuhat ruusua.

Eilenroc on auki vaihtelevasti. 1.10-31.3. ke ja la 13-16, jolloin sisäänpääsy on ilmainen. Sesonkina peritään kaksi euroa ja aukiolo pitenee, 1.4.-30.6. ke ja la 10-17, ja 1.7.-30.9. ke,la, su 15-19.

Château de la Croën ja Eilenrocin välistä kulkee tullimiesten polku, sentier des Douaniers. Eilenrocin kohdalla katu vaihtaa nimeä, se on omistettu huvilan lahjoittajalle, rue Madame L D Baumont. Rannasta on noin kilometri niemimaan pääkadulle, jota liikennöi paikallisbussi numero 2.

Loistohotelli Cap Eden Rock. Kun rannan kävelypolulta ja Eilenrockilta tullaan liikennekadulle ja suunnataan vasemmalle Juan les Pinsin puolelle boulevard John Fitzgerald Kennedylle, päästään Antibesin niemimaan kuuluisimmalle hotellille, Cap Eden Rock.

Sen naapurissa Kennedyn bulevardin varrella (152) on huvila Les Chenes Vert, jossa

on asunut kirjailija Jules Verne (1828-1905). Nykyisin tämäkin palatsi on venäläisomistuksessa ja sitä valaistaan iltaisin uhkeasti.

Cap Eden Rock lasketaan maailman hienoimpien majoituslaitosten joukkoon. Talo rakennettiin vanhojen taiteilijoiden lomakodiksi 1870, jolloin nimi oli Villa Soleil, aurinkohuvila. Hotelliksi kaksikerroksinen palatsimainen talo muuttui 1889. Lisärakennukseksi tehtiin rantakivikkoon Eden Rock 1914. Nyt vanha Eden Rock on purettu mutta sen korvaa moderni ravintolaosa ja ylellinen uima-allas.

Cap Eden Rockin kahdeksan hehtaarin tontti puustoineen takaa yksityisyyttä ja rauhaa. Uima-altaalla jokainen saa oman uimakopin, cabanan, jossa voi paistatella katseilta suojaan. Altaalle pääsevät maksua vastaan muutkin kuin hotellin asukkaat.

Cannesin elokuvajuhlien aikaan tähdet loistavat Eden Rockissa. Venäläisistä on tullut uusi maksukykyinen asiakasryhmä. Lehtijutuissa on kerrottu, miten siivojat kauhistuivat, kun löysivät 1990-luvulla venäläisvieraiden mukanaan tuomia aseita.

Eden Rock avasi kesäsesongin. Ensimmäisen maailmansodan jälkeen vauraita amerikkalaisia alkoi suorastaan tulla Rivieralle, joukossa Pariisin muuttaneet Sara ja Gerald Murphy. Herra halusi taiteilijaksi ja siihen hänellä oli varaa, sillä isällä oli menestyvä yritys New Yorkissa.

Pariskunta taivutteli Cap Eden Rockin hotellin olemaan auki myös kesällä ja vuokrasi käyttöönsä koko paikan. Tapahtuman sanotaan aloittaneen kesäkauden Rivieralla. Nykyisin hotelli on avoinna huhtikuusta lokakuuhun.

Fitzgeraldin Yö on hellä. Murphyjen pariskunta on ollut esikuvana amerikkalaisen kirjailijan Scott Fitzgeraldin (1896-1940) teoksessa Yö on hellä, jossa heijastuvat kirjailijan ja hänen vaimonsa Zeldan vaiheet. Kirjan hotelli, Hotel des Etrangers, ulkomaalaisten tai vieraiden hotelli on juuri Cap Eden Rock.

Murphyt rakennuttivat Antibesiin huvilan, josta tuli huvi- ja kulttuurielämän keskus. Vieraat olivat kuuluisuuksia tai heistä tuli sellaisia. Työrauhaa Ranskasta hakenut ja menestyksen alkuun päässyt Fitzgerald vaimoineen viihtyi niin hyvin, että pariskunta hankki oman talon Juan les Pinsista aivan meren rannalta.

Onni ei kestänyt pitkään. Zelda ei ollut henkisesti terve ja Villa Saint Louis siirtyi venäläissyntyiselle Boma Estenelle, joka osti sen vaimonsa Simonen kanssa 1929. Talosta tehtiin Belles Rives -niminen hotelli ja tarina oli valmiina, sillä Fitzgeraldien vieraina olivat olleet monet kuuluisuudet kuten Ernest Hemingway ja Rudolph Valentino (1895-1926), mykkäelokuvan suuri miestähti.

Yhä edelleen Belles Rives jatkaa loistohotellina. Se on säilyttänyt 1930-luvun ilmeen. Iltaa vietetään Fitzgeraldin pianobaarissa ja ravintola tarjoilee kirjailijan menuita. Näköala Cannesin ja Provencen suuntaan häikäisee. Belles Rives on Cap Eden

Rockin tapaan houkutellut asiakkaisiin kaiken maailman kauniit ja rikkaat. Belles Rives julkaisee verkkosivuillaan jopa vieraslistaa.

Antibesin niemimaan kierrokselle saa matkaa lisää, jos jatkaa ohi loistohotelli Cap Eden Rockin Juan les Pinsiin. Hotellin naapurissa on ollut Napoleonille omistettu museo, jonka kokoelman keräsi entinen Cap Eden Rockin johtaja. Nyt esineistö on viety parempiin museoihin, mutta entisen varustuksen kattoterassin näköalaa ei voi siirtää eikä sen laajaa rauhallista puistoa. Alueen omistuksesta kiistellään, mutta paikka on avoinna näyttely- ja näköalapaikkana, Espace du littoral et du milieu marin.

Pointe du Graillon. Niemimaan Juan les Ponsin puoleiselta rantakadulta boulevard du Marechal Juinilta voi laskeutua rantakallioille ja taas niemenkärkeen Pointe du Grailloniin. Kivikko on paikoin melkoista kiipeilyä, mutta näköala ja luonnonrauha palkitsevat. Rantakatu vie Juan les Pinsiin.

- Hiekkarantojen Juan les Pins

Juan les Pins on Antibesin kaupunginosa, jonka suosio nojaa suojaisiin hiekkarantoihin. Ne avautuvat länteen ja ulottuvat aina parin kilometrin päähän, Golfe Juaniin.

Juan les Ponsin nimen loppuosa tarkoittaa mäntyjä, joita on edelleen jäljellä puistoissa.

Luksusta ja kylätunnelmaa. Rantakatu promenade au Soleil, aurinkopromenaadi on Cannesin Croisette minikoossa. Pinsissä on luksusliikkeitä toisin kuin Antibesissä, sillä Antibesin niemimaan rikkaat eivät vaivaudu Cannesiin asti, vaikka se loistelee kutsuvana lahden toisella laidalla.

Toisaalta Juan les Pinsissä on jäljellä jopa herttaista maalaiskylän tunnelmaa. Rautatieasemalle tuovaa avenue de l'Estereliä reunustavat leipomot ja vanhanaikaiset vihanneksia, lihaa ja juustoja tarjoavat pikkukaupat.

Menneestä suuruudesta kertoo legendaariseksi leimattu valtaisa hotelli Provencal. Sitä ryhdyttiin kymmenien vuosien rappion jälkeen korjaamaan loistoasunnoiksi 2008, mutta urakka ei ollut valmis vielä alkuvuodesta 2013.

Uutta suuruutta henkii moderni lasinen kongressipalatsi. Vanha kongressipalatsi purettiin talvella 2011 ja uuden pitäisi valmistua parissa vuodessa.

Juan les Pins tunnetaan elokuun jazzfestivaaleista. Jazz tuli Juaniin jo 1920-luvulla rikkaiden amerikkalaisten mukana. Varsinainen jazz aika koitti toisen maailmansodan jälkeen, jolloin Yhdysvaltain viides laivasto majoittui Rivieralle. Jazzfestivaalit alkoivat 1959. Yhä edelleen Juan les Pins on ympäri vuoden suosittu bileyspaikka,

jonne nuoriso tulee eri puolilta Rivieraaa.

- Kukkulan yli Juan les Pinsiin

Juan les Pinsiin on mukava kävellä Antibesin niemimaan alusta lähtevää Capin katua, boulevard du Capia pitkin, jolta käännytään oikealle boulevard des Sablesille.

Rauhallisen kadun varrella on kauniita taloja ja lisäksi synagoga ja juutalainen kulttuurikeskus. Gaullen aukiolta Juan les Pinsiin lähtevä presidentti Wilsonin bulevardi on likaisempi liikennekatu, jota ajavat paikallisbussit.